

Anna Hůrková Nešťastná láska

Život vojáka není lehký. Ve velmi mladém věku musí opustit vše, co má rád, a modlit se, aby se k tomu milovanému ještě někdy vrátil. A právě toto je osudem i našeho hrdiny.

Náš hrdina, jméno není podstatné, žil velmi klidným způsobem. Vyrůstal v malém městečku, již od mala se velmi poctivě vzdělával, přál si stát se básníkem. I rodiče ho v tom podporovali. Užíval si života, dokonce nebyl sám. Již několik měsíců se stýkal s překrásnou dívkou, dcerou místního řezníka. Po jejich setkání se jeho básnická tvorba změnila, místo o přírodě psal pouze o ní a jen pro ni. Myslel si, že žije dokonalý život, ale v těchto chvílích se to vždy pokazí.

Jednoho velmi časného rána se ozvalo zabouchání na dveře a mladík byl povolán na vojnu. Prý je to nutnost, že prý všichni mladíci musí do války, říkali mu. Jeho život se rázem obrátil vzhůru nohama. Jediné, na co dokázal myslet, bylo, jestli se ještě někdy vrátí domů. Jestli bude mít ještě šanci napsat nějakou báseň pro svoji milou.

Dalo by se říct, že nad ním stáli všichni svatí, vyvázl totiž bez úhony. Ovšem on nebyl šťastný. Za celé dlouhé dva roky, co byl pryč, mu jeho milá poslala pouze tři psaní, a to v prvních měsících, pak už nic.

„Copak na mě zapomněla? Copak si našla jiného?“ přemítal každý den.

Jak čas plynul, smířil se s tím, že už ji nikdy neuvidí. Po několika letech na ni zapomněl. Jenže osud měl jiný plán.

Když už náš mladík nebyl mladík, ale již stařík, kterému z jeho cesty životem zbývalo přejít posledních pár metrů, stalo se něco, v co doufal asi před čtyřiceti lety. Během své každodenní procházky městem ji potkal, svoji milou. Tu dívku, o které psal romantické básně a kvůli které psal nyní smutné a depresivní. Tu, na kterou se snažil celý život zapomenout, i když nechtěl. Tu, kterou kdysi miloval. Celý svůj život byl sám, psal básně, a proto se vždy, když náhodou s někým promluvil, vyjadřoval velmi květnatě a tak nějak básnicky, že mu mnohdy lidé nerozuměli.

Jenže teď se mu ale stalo něco, co se mu nikdy předtím nestalo, došla mu slova. Pouze stál uprostřed chodníku a sledoval ji. Byla již velmi stará, ale stále krásná. Byla to ona, ale jako kdyby nebyla. Přišla mu stejná jako tehdy, ale zároveň i jiná.

„To je ale náhoda, na tebe tady narazit,“ začala nesměle.

„Ano, to je,“ odpověděl, zatímco se díval do země.

Chvíli tam pak oba stáli a nevěděli, co říct. Chvílemi se dívali do země, chvílemi na sebe. Po nějaké době, která se jim zdála jako věčnost, se odhodlal a promluvil: „Kde jsi celou dobu byla? Proč jsi se za celou tu dobu neozvala? Celý život jsem čekal, až znovu vkročíš do mého sadu, do mého života. Ale čekal jsem marně. A nyní, na podzim mého života, když už se chystám na plavbu do říše mrtvých, se tu najednou objevíš –“

„Já ti všechno vysvětlím, jen mě nech ti to –“ skočila mu do řeči.

„Nech mě domluvit! Najednou se tu objevíš poté, co jsem celý život trpěl sám, se zlomeným srdcem. Ale ty se zdáš šťastná, kdo ti zcuchal tvé krásné tmavé vlasy, které jsem tak miloval? Kdo je tím šťastlivcem, kdo má právo se jich dotýkat každý den? Neměla jsi se tu ukazovat,“ dokončil svoji řeč.

„Dobrá, já ti vše vysvětlím,“ začala vyprávět, „když jsi odešel, zlomilo mi to srdce. Já vím, nepřerušuj mě, vím že jsi neodešel dobrovolně. Ze začátku jsem se snažila ti psát a vždy jsem čekala na tvoji odpověď, jenže pak nade mnou vyhrál strach. Strach z toho, že jsi mrtvý a že ty dopisy píše někdo tvým jménem. Proto jsem přestala psát a v hlavě jsem se smířila s tím, že už tě nikdy neuvidím. Víím, bylo to ode mě velmi hloupé a zbrklé. Odstěhovala jsem se k prarodičům na vesnici. Tam jsem potkala svého milého, mlynáře, kterého na vojnu odvést nesměli. V tu dobu, když jsi se měl vracet domů, jsem již byla vdaná a čekala naše dítě. Těch mám nyní pět a kopu vnoučat. Na tebe jsem se snažila zapomenout, i když se mi to nikdy nedařilo. Dnes jsem se vydala zpět do rodného města, abych se sem ještě naposledy podívala, než se na tu tvou plavbu taky vydám. A jak vidím, je to tu jako dřív, včetně tebe. Jsem ráda, že jsem tě mohla ještě někdy spatřit.“

To ho zanechalo beze slov. Po chvíli se ale znovu odvážil promluvit: „To byl vskutku zajímavý příběh. Já jsem se tě snažil najít, ale tvůj otec mi řekl, že jsi pryč a šťastně vdaná, ať tě již nikdy neotravuji. A tak jsem taky udělal. Jsem rád, že jsi spokojená, ale pro nás dva spolu tu není již nic pěkného. Pro nás tu slunce nehoří a nevýskají pohoří. Sbohem.“ Sejmul klobouk a odešel.

Spolu se již nikdy neviděli, zanedlouho se již oba vydali na plavbu, jak on rád říkával.